

KEHELATHA

Numeri 33:22

“En zij verreidsen van Rissa, en legerden zich in Kehelatha.”

Wat wij van de ligging der voorgaande legerplaats gezegd hebben, geldt ook van deze. Wij weten ook van deze niets meer dan de naam Kehelatha, dat is: Vergadering, kerk. Dat woord wijst niet alleen op burgerlijke, maar ook op godsdienstige vergaderingen, de gemeente, de kerk. Het kan wel zijn, dat hier menige vergadering en beraadslaging over allerlei gewichtige onderwerpen plaatshad, bijvoorbeeld: hoe er op de beste wijze kon gezorgd worden, dat de jeugd onder het gedurig rondtrekken niet geheel in onwetendheid en verwildering opwies, maar behoorlijk onderwezen werd, enz.

Zonder twijfel werden ook godsdienstige vergaderingen gehouden, waar men zich onder de leiding van geachte, bekwame, geoefende en vrome mannen in grotere en kleinere getalen verzamelde, zong en bad, elkander opbouwde, troostte, bemoedigde, leerde en vermaande.

Is iemand, gelijk gesproken is, te Rissa geweest, is hij met het bloed en den Geest van Jezus Christus besprengd geworden, dan is het eerste, ja zekere gevolg daarvan dit, dat de zodanige zich ook voegt tot hen, die met hem hetzelfde geloof en dezelfde ontferming deelachtig zijn geworden. En hier geldt inderdaad het spreekwoord: Soort zoekt soort.

Het is iets zekers, dat men een nauwkeurige kennis met andere, gelijkgezinde zielen zoekt, dat als iets dierbaars acht, en zich gaarne met hen onderhoudt. Er ligt ook een onloochenbare zegen in, vooral als het niet iets gemaakts, wettisch en vormelijks is, maar de wind des Geestes hen samen blaast, de liefde, de wederzijdse waardering, achting, bescheidenheid en ootmoed, waardoor de een de ander uitnemender acht dan zichzelf, hen samenhoudt, en men elkander niet alleen onderwijst, maar ook vermaant, bestraft, troost en openhartig berispt en laat berispen.

Minder talrijke vergaderingen zijn in het algemeen daartoe meer geschikt dan talrijker bezochte; dit is in de regel alzo, hoewel er uitzonderingen zijn. Reeds uit de tegenstand, die de kleine christelijke vergaderingen dikwijls ervaren, uit de lasteringen, die niet zelden er over worden uitgestort, de openbare schelding en belediging, die zij op vele plaatsen ondergaan, uit de haat, die men er tegen heeft, vloeit voort, hoe gewichtig zij moeten zijn, daar de duivel zich zozeer er tegen opmaakt, dat hij reeds dikwijls een vormelijk verbieden er van heeft bewerkt.

Ook dit is openbaar, dat de schijnvroomheid reeds dikwijls tot dekmantel van allerlei boze vergaderingen moest dienstbaar zijn, en dit is dan ook in dweperij en geestdrijverij geëindigd. Maar deze gevallen zijn zo zeldzaam, dat het een grote ongerechtigheid zou zijn, een algemeen vonnis daarover te willen vellen.

De wereld bewijst ook daardoor haar vijandschap tegen het christendom, dat zij geen hinderpalen in de weg legt van zulke vergaderingen, die een krachtig middel zijn tot bevordering van wellust en armoede, en dikwijls op een bloedige wijze eindigen; en daarentegen bij vergaderingen, die een christelijke opbouw ten doel hebben, meent

niet omzichtig en genoeg met argwaan vervuld te kunnen zijn, of ze geheel wil verhinderen, alsof de gruwel van oproer overal spookte.

Onloochenbaar hebben de eigenlijk godsdienstige vergaderingen haar schaduwzijde. Zij zijn niet doelmatig, niet aan te prijzen en nuttig, als zij voor een kenteken van het ware christendom moeten dienen, en allen, die ze bezoeken reeds als goede christenen worden aangezien. Dat is een soort Farizeïsme. Als enigen, of een enkele regeert en zijn denkwijze als de ene ware wil doen gelden, en zich als rechter opwerpt; als men zich gaarne zelf hoort spreken; als men hen napraat, die het hoogst in aanzien zijn, zonder nochtans hun ervaring te hebben; met één woord, als het doel niet uitsluitend is, om in de gemeenschap met Jezus Christus te vorderen, dan loopt men gevaar, een hoorder en spreker, maar niet een dader des Woords te worden, en een gezwets over geestelijke dingen, inplaats van het wezen er van zich toe te eigenen; of enkele godsdienstoefeningen, waarbij de oude mens toch, zo al niet zijn voedsel vindt, dan toch ongekrenkt blijft, als hoofdzaak beschouwt, en iets anders, dat toch veel wezenlijker is, op de achtergrond plaatst.

Maar waar twee of drie in de Naam des Heeren samen zijn, daar is Hij in het midden van hen. Het is inderdaad een liefelijk gezicht, volgens Pred. 12:11: “De woorden der wijzen zijn gelijk prikkelen en gelijk nagelen, diep ingeslagen van de meesters der verzamelingen, die gegeven zijn van den enigen Herder,” in het Israëlietische leger, met het hoopje vrome, leergierige en heilbegerige zielen rondom hen velen te aanschouwen, die hun vrede en hun blijdschap in onzichtbare dingen zoeken, die de woestijn hun niet verschaft. Het kan zijn, dat zij deze legerplaats vanwege de aldaar ontvangen zegen daarom die naam gaven, en haar Kehelatha noemden.

Willen wij deze legerplaats geestelijk aanschouwen, dan vinden wij de verklaring in de woorden van de apostel, Hebr. 12:22: “Gij zijt gekomen tot den berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemels Jeruzalem en de vele duizenden der engelen, tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn.”

Door al deze woorden wordt de ene hoofdzaak, het ene begrip uitgedrukt: “Gij zijt leden der ware kerk.” Onder de benaming kerk verstaat men in een uitgestrekte zin alle belijders der waarheid, goede en kwade, gelovigen en ongelovigen, wedergeborenen en onbekeerden onder elkander gemengd, totdat zij op die grote oordeels- en oogstdag gescheiden worden.

Zo stelt de kerk zich zichtbaar voor, menigmaal als een roos onder de doornen. In deze stal is nochtans Christus, onder het kaf, onder dat overspelig en verkeerd geslacht, een heilig Zaad. Ginds zijn secten, partijen, dwaalleringen, die als waarheden voorgesteld worden, maar waarheden die naar het gebied der dwaling worden verwezen. Maar onder alle secten en partijen kunnen nog enige weinige schapen van Christus gevonden worden, uitgezonderd zij, die alle grondwaarheden loochenen, also ophouden uitwendige belijders der waarheid te zijn, en daarom in geen betrekking meer tot de kerk zijn te rekenen.

Tot de eigenlijke kerk behoren geen anderen dan zij, die te allen tijde, uit alle volkeren, door den Geest en het Woord van Christus geroepen, afgezonderd, verlicht, geheiligd en gereinigd worden. De eigenlijke kerk is de uitverkoren gemeente, die de Zoon van

God uit het ganse menselijk geslacht ten eeuwige leven in enigheid des waren geloofs van het begin der wereld tot aan het einde vergadert, beschut en onderhoudt: alzo, dat alleen zij eigenlijke christenen zijn te noemen, die door het ware geloof leden van Christus, en alzo Zijn zalving deelachtig zijn, dat zij Zijn Naam met woord en wandel belijden, zich Hem, Die hen heeft gekocht, tot een levend dankoffer voorstellen, in deze wereld met een vrij geweten tegen zonde en duivel strijden, en daarna in eeuwigheid met Hem over alle schepselen heersen.

Een waar christen is bijgevolg de heerlijkste persoon, en een christen te zijn, of te worden, is het hoogste geluk en de hoogste eer. Daarom noemt de apostel in de bovengenoemde woorden het een verheven voorrecht: gekomen te zijn tot de gemeente. Hier beneden is en blijft zij een strijdende, ginds een triomferende, die alle wederwaardigheden achter zich en onder de voeten heeft, dewijl zij ginds met Christus heerst, hier worstelt en overwint. Van deze beide betrekkingen spreekt de genoemde tekst; want de berg Zion, de stad Gods, het hemels Jeruzalem hebben betrekking op dat gedeelte der kerk, dat nog op het slagveld is, zoals de meeste volgende uitdrukkingen op haar heerlijkheid daarboven zien. Laat ons dit wat nader beschouwen.

Het Hoofd der kerk, Die alles omvat wat heilig, zalig en Gode gewijd is, is God Zelf; haar Fondament is Jezus Christus, in Wien alle dingen tesamen onder één Hoofd zijn vervat, beiden wat in de hemel en ook op aarde is, door Hemzelf. Ef. 1:10. Dat Hij, “door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen, die op aarde, hetzij de dingen, die in de hemelen zijn.” Col. 1:20. Zij is daarom onoverwinnelijk, wat ook tegen haar aansluit of aanstormt, zij is ten allen tijde overwinnares, ook in het onderliggen. Zij zal de laatste boven het stof staan, en evenals Simson kunnen zeggen: daar liggen zij bij hopen. Hoe het haar hier ook moge gaan, toch wordt van al haar leden gezegd: “Gij zijt gekomen tot den berg Sion.”

Sion in de letterlijke zin was een berg in Jeruzalem, die twee toppen had. Op de een, die eigenlijk Sion heet, stond de burg, het Koninklijke paleis, op de andere, Moria genoemd, verschijning des Heeren, waar Abraham zijn zoon Izaäk offerde, bouwde Salomo op Goddelijk bevel de tempel; beiden beelden van Christus in Zijn priesterlijk en koninklijk ambt.

Daarom spreekt de Schrift ook zeer heerlijk van Sion, bijvoorbeeld Ps. 48:3: “Schoon van gelegenheid, een vreugde der ganse aarde is de berg Sion!” enz. “Gaat rondom Sion en omringt ze, telt haar torens;” vers 13. “De Heere bemint de poorten van Sion boven alle woningen Jakobs. Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods!” Ps. 87. Want onder Sion wordt ook het volk van God verstaan, daarom staat er bijvoorbeeld Ps. 69:36 “God zal Sion verlossen;” en Ps. 99:2: “De Heere is groot in Sion!” en Ps. 129:5: “Laat ze beschaamd en achterwaarts gedreven worden allen, die Sion haten.”

Jes. 2:2: “Het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot Hem zullen alle heidenen toevloeien.” Ook het 60ste hoofdstuk bevat een zeer heerlijke beschrijving van Sion, van het volk Gods in zijn glansrijke gedaante,

hoewel Sion ook wel volgens hoofdstuk 49 klaagt: “De Heere heeft mij verlaten, de Heere heeft mij vergeten!”

Sion is alzo de kerk, de gemeente Gods in haar Nieuwtestamentische volmaaktheid, bijzonder hier op aarde. Tot de berg Sion te zijn gekomen, betekent alzo, in de ware kerk te zijn ingelijfd, en deel te hebben aan al de heerlijke beloften, die haar zijn gegeven; deel te hebben aan al de liefde en zorg Gods voor Sion; aan alle heerlijkheid, die van haar wordt gemeld, bijgevolg hoogstgelukzalig zijn.

Hieromtrent zegt Petrus: “Gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.” In overeenkomst met deze belofte moeten al de burgers te Sion met God handelen zoals David deed, toen hij zeide: “Gij zegt: zoek Mijn aangezicht. Ik zoek Uw aangezicht, o Heere.”

Welke ook hun uitwendige toestand moge zijn, al zijn zij nog zo arm en gering, verdrukt, vervolgd en bespot geworden, al zou niet alleen de duivel, maar ook zelfs God voor korte tijd hun schijnbaar tegen zijn: zo zijn toch alle heerlijkheden van Sion de hunne, en in de ogen Gods reeds aan hen vervuld. Zij zijn allen koningen, en al moeten zij hun koningschap hier beneden meestal in het krijgvoeren betonen, nochtans moet hun alles ten beste dienen: nederlaag zowel als zegepraal.

Daarom vreest niet, gij wormpje Jakobs, en gij arm hoopje Israëls.

Groter heil kan alzo niemand deelachtig zijn, dan dat hij tot Sion komt, al werd hij de geringste onder de koninklijke burgers van die stad Gods, en al moest hij ook een aanzienlijk deel der lasten er van dragen. Evenwel, de smalle weg der boetvaardigheid en zelfverloochening alleen leidt er heen, en de enge poort der nieuwe geboorte; en weinigen zijn er, die ze vinden. Het gaat niet zonder strijd, droefheid, smart en offer. Maar zijt gij door de genade Gods daartoe gekomen, wandelt dan waardiglijk en steeds waardiger het Evangelie en zijn voorrechten; zijt dankbaar voor de ontferming, die u is wedervaren; verblijdt u over uw gelukzaligheid, en laat u daardoor tot alle gehoorzaamheid bereiden. “Verblijdt u in de hoop; zijt geduldig in de verdrukking; volhardt in het gebed.”

Dat voorrecht drukt de apostel nog met andere woorden uit, als hij er bijvoegt: “En tot de stad des levenden Gods, het hemelse Jeruzalem.” Wat hij zoëven een berg genoemd heeft, noemt hij nu een stad. Zo zag ook Johannes de heerlijkheid als een stad, wier straten van goud waren, doorstroomd van een kristallen stroom, aan beide zijden met vruchtbomen beplant, welke bestendig twaalf soorten van vruchten dragen, met fondamenten van edelstenen, met poorten van paarden, zonder zon en zonder tempel, dewijl beiden de Heere is.

De benaming der stad doet denken aan grootte, zekerheid, orde, schoonheid en overvloed. De gelovigen zijn door de genade in een stad verplaatst, die dat alles in de hoogste mate bevat en voorstelt. In de stand der genade is alles wezenlijk groot, ja in een gewenste zin groot. De inwoners van die stad zijn klein, en juist daarom groot. Groot is de vergeving der zonden, die het volk heeft, dat daarin woont. Die vergeving is groot vanwege de grootheid der zonden, die hun ganselijk zijn vergeven, vanwege de grootheid van de prijs, die daarvoor werd betaald, vanwege de goederen, die daarmee zijn verbonden.

Groot is de stad, want zij reikt van het begin der wereld tot aan het einde; zij omvat alle eeuwen en natiën, want over alle volkeren gaat de verkiezing Gods, en “die God vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam;” zij strekt zich uit van de aarde tot in de hemel, en er is nog ruimte over, en gewis geldt van deze stad, wat Philo, bisschop van Jeruzalem, opmerkt: dat het aldaar nimmer iemand aan herberg heeft ontbroken, welk een menigte er ook mocht binnen zijn gekomen.

Deze stad verschaft volmaakte zekerheid en rust. Buiten haar woedt de vijand, wort de dood, dondert en bliksemt de wet, brandt de toorn gloed, heerst de ellende, ja hagelt en stormt het.

Maar al ware het ook dat de zee woedde en bruiste, en door haar onstuimigheid de bergen instortten, nochtans zal de stad Gods zich verblijden; want “God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen in het aanbreken van de morgenstond.”

Zij is een vrijstad, en die binnen haar is, is verzekerd tegen de bloedwreker, tegen de vloek der wet, tegen de toorn Gods en tegen dood, duivel en hel. O verlaat daarom uw vesting niet, blijft steeds te Kehelatha. Al zou het ook menigmaal schijnen alsof die stad niet zeker was; zij is het nochtans; want hoe sterk zijn haar bewoners! De zwakste is, als David, van wie de vrouwen zongen: “Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden.”

Zij zijn in alles meer dan overwinnaars. Hoe wijs zijn zij, daar zij alles weten. Al zijn zij gedurig zwak, zij zijn juist dan sterk; al zijn zij onmondig, zij zijn juist dan wijs. De Heere is een vurige muur rondom hen, zij zullen nimmer omkomen, en niemand kan ze uit Zijn hand rukken.

Deze stad is een stad van orde. Buiten haar is louter wanorde en verkeerdheid; haat en liefde, vleselijke begeerlijkheid en afschuw daarvan is er in afgrijselijke wanorde met verkeerde meningen en neigingen. Wat de mens moest zoeken, dat ontvliedt hij; wat hij moest ontvlieden, dat zoekt hij; wat hij geloven moest, loochent hij; wat hij verloochenen moest, dat gelooft hij. Hier is orde en alles wel geordineerd en bewaard, zoals David in 2 Sam. 23:5 zegt. Alleen door zich te laten schikken in de orde van boetvaardigheid en geloof, van wereld- en zelfverloochening, van gehoorzaamheid en onderdanigheid komt men door de poort, die alleen onder deze voorwaarde openstaat en doorlaat.

Want daar is de orde des kruises, waardoor men getrouw verootmoedigd wordt. Die iets wil worden, moet het zich laten welgevallen eerst niets te worden. De orde is, om onder de vloek te blijven, zolang men met de werken der wet omgaat, maar gerechtvaardigd te worden, zodra men in Hem gelooft, die de goddeloze rechtvaardigt; zwak te blijven zolang men zich sterk waant, en niets te weten, zolang men meent iets te weten; het vallen nabij te zijn, zolang men meent te staan; zalig te zijn als men arm, treurend, zachtmoedig, barmhartig is, naar de gerechtigheid hongert en dorst, rein van harte is, vrede sticht en om der waarheid en der gerechtigheid wille vervolgd wordt.

In deze stad geldt die heerlijke orde, dat niets op eigen kracht en bekwaamheid der inwoners berekend is, maar alles door den Heere wordt geschonken, ja door Zijn Goddelijke kracht alles wat tot het leven en de Godzaligheid dient. Hoe gebrekkig ook in zichzelf, zo zijn zij toch volmaakt in Hem.

Deze stad is de allerschoonste. Schoon is zij als de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren, en zij ziet er uit als de dageraad. Hatelijk en misvormd is alles buiten haar, krom en verdraaid, melaats en vol walgelijkheden. Maar hij, die in deze stad Gods komt, wordt wel geformeerd, rein en schoon. In haar heerst de gewenste overvloed, zodat de inwoners geen gebrek hebben.

Buiten is wel gewaande rijkdom, maar wezenlijk en ganselijk gebrek aan de allerwezenlijkste goederen. Hij, die in deze stad komt, is verborgen. De armen worden daar bijzonder rijk, en hoewel zij niets in handen krijgen, zo bezitten zij toch alles. De verscheurden en naakten van klederen worden in gouden stof gekleed en in geborduurde klederen tot de koning geleid.

Tot de hongerigen wordt gezegd: "Eet, mijn geliefden, en drinkt, mijn vrienden, en wordt dronken;" daar is alles te verkrijgen, wat men behoeft, en wel om niet, zonder geld; en de Heere doet wat de godvuchtigen begeren. Die haar benauwt, vergrijpt zich aan Hem. Hij is in al hun noden mede gevoelende. Hij is gekomen, opdat Zijn schapen het leven en overvloed zouden hebben.

Doch hoe zou men zich over de heerlijkheid dezer stad kunnen verwonderen, daar zij immers de stad Gods is? Hij heeft van eeuwigheid af het plan er van getekend. Hij heeft haar door Zijn Zoon gebouwd. Hij heeft haar door Zijn Geest met inwoners gevuld, die Zijn werk zijn. Hij regeert in haar, hoewel wonderlijk, nochtans heerlijk. Alles wat in deze stad is, is Zijn werk. Daar zijn bijvoorbeeld: harpen Gods, en welke werktuigen zullen dat niet zijn, die door zulk een hand zijn gevormd!

Van Hem heeft Zijn bruid haar ontslag en vrijheid, die haar daarom door niemand kan betwist worden, zodat zij kan vragen: "Wie is het, die verdoemt?" Wie zal tegen ons zijn? Wie is het, die recht op mij heeft? Hij woont en wandelt in haar, Hij openbaart Zich aan de inwoners, laat zich zien, spreken en horen. Hier worden al Zijn kinderen tot een gezelschap verenigd in Hem, medeburgers met de heiligen, huisgenoten en gunstgenoten Gods.

Waar is een stad, waar is een burgerschap als deze? Blinken sommigen als de zon, anderen als de maan, en nog anderen als de sterren, de ene met nog groter heerlijkheid dan de ander, zo zijn zij toch allen één in ootmoed en liefde.

Zij is de stad des levenden Gods, die almachtig genoeg is, om haar te onderhouden en te bewaren, Hij heeft alleen onsterfelijkheid, Hij is het, Die levendmaakt, Die van het verderf verlost, en Wien geen nood of behoefte te groot is.

De apostel tekent haar nog nader, als het hemels Jeruzalem. Gericht des vredes. Het aardse Jeruzalem, met al zijne Salomonische pracht, "daar hij het zilver in Jeruzalem maakte te zijn als stenen en de cederen maakte hij te zijn als wilde vijgebomen, die in de laagte zijn in menigte," (2 Kron. 9) was nochtans niets vergeleken bij dit hemels Jeruzalem, waarvan het slechts een schaduw was, terwijl het reeds lang in puin ligt.

Dit is het nieuwe Jeruzalem, dat Johannes zag van God uit de hemel nederdalen, voorbereid als een versierde bruid voor haar man. "Hij hoorde een stem van de troon, die zeide: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn. God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn." (Openb. 21).

Dit is een beeld der gemeente van Jezus Christus; besluit daaruit, wat zij reeds hier op aarde in Hem is, en wat zich in de toekomst nog nader zal openbaren, daar het thans nog maar in het geloof wordt waargenomen. Het is hemels, want een niet minder, zo niet zelfs het grootste gedeelte is reeds in de hemel, hoewel er nog een getal uit alle volkeren zal worden toegebracht, dat niemand kan tellen, "als Hem kinderen geboren worden gelijk de dauw uit de dageraad." (Ps. 110).

Hoewel hier op aarde verkerende, heeft zij toch haar oorsprong en wortel, haar burgerrecht en vaderland met haar schat in de hemel; daar ligt ook haar verlangen en het anker der hoop; vandaar verwacht zij ook de verlossing des lichaams. Ja, met Christus is zij reeds in de hemel gezet, hoewel zij nog op aarde als pelgrim verkeert en treurig is onder menigerlei aanvechtingen; nochtans zo, dat de God aller genade haar zal volmaken, sterken, bekrachtigen en grondvesten.

Zo heerlijk is het standpunt der gelovigen reeds hier op aarde. Zij zijn gelegd te Kehelatha. Zij zijn wezenlijk gekomen te Sion en tot de stad des levenden Gods. Hun namen zijn in de hemel opgeschreven. Verblijdt u daarover! Het blijft toch daarbij, al worden hun ook nog zoveel hinderpalen in de weg gelegd, die zij niet instaat zijn, zelve weg te ruimen; al is er ook nog zeer veel in hen weg te nemen en op te bouwen, en al is men alleszins slechts door Libna en Rissa naar Kehelatha gekomen.

O, welgelukzalig allen, van wie het kan heten: Zij braken onder voorgang der wolk- en vuurkolom op, en legerden zich te Kehelatha. Welgelukzalig, ja gelukkig zijn zij, van wie kan gezegd worden: Gij zijt gekomen. "Die ons nu tot ditzelve bereid heeft, is God!" (2 Cor. 5).

Gekomen zijn zij tot de vele duizenden der engelen, die met de gemeente onder één Heere staan, die "als gediensstige geesten uitgezonden worden tot dienst van hen, die de zaligheid zullen beërven," vrienden en beschermers van hen.

Zij verhinderden de gevallen mens de ingang tot het verloren paradijs; maar sedert het hem op Golgotha weder geopend is, verblijden zij zich over elke zondaar, die zich bekeert, en bij het sterven dragen zij gaarne hun zielen in de schoot van Abraham; en waar het op de weg nodig is, staan zij voor God gereed, en snellen reddend toe, zodat de jongen van Elisa, als hem de ogen worden geopend, de bergen vol vurige paarden en wagenen ziet, ja ziet dat zij, die met ons zijn, meer zijn dan zij, die tegen ons zijn.

Hoewel nog hier op aarde strijdend en lijdend, staan zij toch in het innigst verband met de gemeente in de hemel. Want "zij zijn gekomen tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot de geesten der volmaakt rechtvaardigen." Zij zijn met hen, de uitverkorenen, wier namen geschreven zijn in het boek des levens des Lams, en in Christus, Gods Eengeborene, Zijn natuur deelachtig, en daarom eerstelingen Zijner schepselen. (Jak. 1:18.)

Zo zij anders "ontvloden zijn het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid." Zij zijn koningen en priesters, erfgenamen Gods en medeërfgenen van Christus. Zij zijn rechtvaardig, hoewel nog niet in werkelijkheid, naar het bezit en het genot gemaakt.

Met een gedeelte is dit het geval, maar het bevindt zich in de hemel. Met dat gedeelte zijn zij zeer nauw verbroederd, en wat dezen voleindigd en bereikt hebben, dat zullen ook zij zekerlijk bereiken, alsof zij reeds werkelijk ginds waren aangeland, zoals zij het ook in Christus Jezus zijn.

De toebereiding is even zeker als het sterken, bekrachtigen en grondvesten al moeten zij hier ook, indien het nodig is, een weinig tijds bedroefd zijn door menigerlei verzoeken.

O hoe zalig is het, zich te legeren te Kehelatha, al is het ook, dat het in de woestijn ligt! Welgelukzalig, gij Israël, dat daar woont. Gij woont in tenten, en zijt intussen bezwaard en zucht. “Maar wij weten, dat zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, en huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.” Trek mij, trek mij, zo zullen wij U nalopen; schone kroon der blijdschap, vertoef niet lang, verlangend zie ik naar U uit. Amen.